C/ Joan Batllori, 21 | 08980 Sant Feliu de Llobregat
93 666 18 59 | cinebaix@cinebaix.com
www.cinebaix.cat

Segueix-nos a:

Mikado

Títol original: *Marocco* **Direcció:** Emanuel Parvu **Guió:** Alexandru Popa, Emanuel Parvu **País:** Romania **Durada:** 96 min **Any:** 2021 **Gènere:** Drama **Interpretació:** Serban Pavlu, Ana Indricau, Tudor Cucu-Dumitrescu, Crina Semciuc, Vlad Brumaru, Emilia Popescu, Tania Filip **Fotografia:** Silviu Stavilã **Distribuïdora:** Reverso Films **Estrena a Espanya:** 27/01/2023

No recomanada per a menors de 12 anys

Doblada en català / Versió original subtitulada en català

SINOPSI

Un dia, la jove Magda regala el seu car collaret a una nena malalta a l'hospital on treballa com a voluntària. El seu pare està segur que menteix una vegada més i quan la Magda demostra la seva innocència, ell se sent avergonyit i culpable, però també incapaç d'admetre que es va equivocar. La relació entre tots dos està trencada i és un caos, i les decisions del passat tindran conseqüències irreversibles. (FilmAffinity)

CRÍTICA

24/09/2021 - Amb una economia de mitjans impressionant, Emanuel Pârvu explora les idees de la culpabilitat i responsabilitat

Quatre anys després de guanyar el Cor de Sarajevo al millor director amb la seva pel·lícula (estranyament titulada) *Meda or The Not So Bright Side of Things*, el director, guionista i actor romanès **Emanuel Pârvu** torna a un important festival de cinema amb el seu segon llargmetratge (amb un títol més precís), ***Mikado***, presentat a la competició New Directors del Festival de Cinema de Sant Sebastià.

El guió, escrit per **Alexandru Popa** i el mateix Pârvu, comença amb un moment compartit per un pare, Cristi (**Şerban Pavlu**), i la seva filla adolescent, Magda (**Ana Indricău**). És l'aniversari de la Magda, i el Cristi li regala un collaret, però aquell mateix dia la Magda l'ofereix a una nena ingressada a la planta d'oncologia de l'hospital, on el seu xicot, Iulian (l'impressionant debutant **Tudor Cucu-Dumitrescu**), entreté els joves pacients amb els seus trucs de màgia. La reacció del Cristi quan s'assabenta que la Magda ha regalat el collaret, i el fet que la seva reacció pot haver provocat un infart mortal a la mare del Iulian (**Tania Filip**), que treballava d'infermera a la planta d'oncologia, desencadena una sèrie d'esdeveniments impredictibles.

El problema amb la premissa de l'obra és que utilitza tan pocs elements que ***Mikado*** sembla un experiment de laboratori: cada peça de la història sembla triada per crear la màxima entropia possible i la dinàmica més impredictible. Sense importar com resulti d'efectiu, això fa que la pel·lícula s'allunyi molt d'un enfocament realista per acostar-se més a un estudi de cas. Encara que ***Mikado*** no abasta gaire, la veritat és que sí que aconsegueix aprofundir, observant la culpa i la responsabilitat a través d'un poderós microscopi.

Cal destacar el treball de Pârvu (un consumat actor, que ofereix una interpretació impressionant a *Miracle*, de Bogdan George Apetri, seleccionada a la secció Orizzonti del Festival de Venècia) a l'hora de generar empatia i convèncer el públic per posar-se en el lloc del personatge i fer-se algunes preguntes molt personals. Com hauríeu reaccionat si fóssiu en el lloc del Cristi? Les seves accions estan motivades per la culpa? És realment culpable i hauria de pagar per això? Independentment de les respostes, el resultat és que ***Mikado*** aconsegueix submergir els espectadors en un complex entramat de forces antagòniques, mentre explora com alguns esdeveniments tenen conseqüències que ningú no pot ignorar.

Potser el Cristi no és el personatge més agradable del cinema romanès recent, però almenys entenem les seves reaccions. Un trauma del passat fa que se senti impotent, i això fa que es tradueixi en la seva obsessió pel control, fins al punt d'exercir-lo constantment en totes les seves relacions. Això el converteix en dolent? En absolut, encara que de vegades es comporta com a tal. D'altra banda, el Iulian era feliç abans d'enfrontar-se al seu propi trauma, i això el converteix en el complement perfecte per al Cristi. Els dos personatges creen una dinàmica poderosa, que es torna encara més intensa pel fet que tots dos tenen una relació estreta amb la Magda. Un pot haver matat la persona que més estimava l'altre, mentre que el segon pot estar robant-li a la persona que més estima el primer.

Malauradament, mantenint-se fidels al seu enfocament extremadament eficaç i minimalista per disseccionar una situació complicada, els dos guionistes opten per un final que ho hauria de canviar tot, però que acaba formant un cercle. Pot ser que funcioni sobre el paper, però a la pantalla resulta artificial i, sobretot, innecessari.

Stefan Dobroiu – cineuropa.org